

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 25 Ιανουαρίου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 80

ΑΚΡΟΓΙΑΔΙΑ

Στὸν Δ. Ταγ.όπουλο

Ἀπὸ ταξείδι ἀλλαγινὸ καὶ ἡ μοναξία ἓνα δέιλ
Στὰ φύκια στὴν ἀκουσγαλιὰ μᾶς ἔφερε ἄνθη ἀχνὰ
Στὴν ἄκρη ἀρροὶ ἐπιθύροζαν σὲ ἀγαπημένα χεῖλη
Καὶ ἡ θάλασσα ἐκαλοῦσε μᾶς στὴ νεκροσγαλιὰ.

Ἄλλοτε ἐκεῖ τὴ θνητὴ πανάκι ἀπ' τὸ καράβι
Μᾶς ἔτιζαν τὸ μισεῖν τοῦ ἀγέριστου γυαλοῦ
Καὶ πότε ἡ ἄνοιξι ἐγτασε καὶ ὄθε τὸ κύμα πᾶνει
Ἄνοιξε ἡ γῆ σὲ ἀνθούζ'λευκὸς καὶ τὰ φίλιὰ τοῦ ἀφροῦ

Καὶ κάποτε ποὶ ἐπήραμε τὸ πιάνο μονοπάτι
— Δραξοβόλι στὴν ἐρημὰ ἢ δάκρινη ὀμορφιά—
Μόνον τὸ ἀγέρι εὐωδιαστό, — κρυφότερατε διαβάτη—
Ἔπνεε νᾶνε ἀπάντεχη κ' ὀλέρημ σντροφιά.

Κ' ἦρθαν οἱ καλοκαιρινὲς ἐσπέρες στὸ ἀκουσίλι
Κ' ἦρθε ἡ βαρκοῦλα κ' ἔραξε στὴν ἦσυχη ἀμουδιά,
Μόλις ἡ θλίψη σου ἔγρησε σιᾶσπρα νερὰ κ' ἀγάλι
Τὸ θλιβερὸ κελαιδιόμῳ μᾶς ἔστειλε ἡ βραδειὰ.

Ἄλλὰ ἡ ἀεγὴ μᾶς ἔφερε στὴν ἄμοιο χεῖμῳνα,
Καὶ ἡ στυγὰ μᾶς στὴν ἐρημὰ ἐσῆναξε ἀλαφρὸ
Τὸ φύλλο ἀπὸ τὰ δάση μᾶς καὶ ἀπὸ τὸν καλυμῳνα
Δαχτύρα, ποῦ ἡ ψυχούλα σου ποδοῦσε ἓναν καιρὸ.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΑΧΥΠΙΕΣΤΗΡΙΑ — ΤΑΧΥΤΥΦΛΩΤΗΡΙΑ

Τώρα τελευταία μιά καθεμερινή εφημερίδα ἐπλεύτησε τὰ τυπογραφεία της μὲ νέο ταχυπιεστήριο. Μὲ γειὰ της, μὲ χαρὰ της ! Εὐχόμεθα νὰ τῆς φέρη ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Κάρνεζι κι ἀκόμα περισσότερα. Νὰ φύγη ἀπὸ τὸν προορισμὸ τοῦ τῷ κρῦο μέταλλο καὶ νὰ γίνῃ νομισματοκοπεῖο. Κάθε χαρτόφυλλο ποῦ θὰ ρίχνεται στ' ἀκαρπα σπλάχνα τοῦ νὰ βγαίνει χρυσάφι. Θέλει κι ἄλλη εὐχή ; Πρόθυμα νὰ τῆς τῆ δώσουμε. Δὲν εἴμεθα ἀπὸ κείνους ποῦ μένουν ἀδιάφοροι σὲ κάθε κοινωνικὴ πρόοδο. Οὔτε ἀπὸ κείνους ποῦ φτονοῦν τὴν ἀτομικὴ προκοπή. Ἦθέλαμε ὅμως κι ἀπὸ μέρους της λιγότερο πετεινολάλημα. Τὰ ἄρθρα ποῦ ἀφιέρωσε γιὰ τὸ ἀπόχτημά της ἦταν ὅπως διόλου περιττά. Νὰ τὸ χαρακτηριστῆ ἔθνικὸ κατόρθωμα ἦταν γελοῖο. Νὰ ἐπιστρατευθῆ ἀκόμα καὶ

Ἡ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ,

ΑΝΤΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ὁ κ. Βλάχος, γιὰ νὰ μᾶς διηγηθῆ μὲ τὴ μουχλιασμένη φρασεολογία του, πῶς ἐδημοσίεψε τὸ ἀπαντὸ του, φάρσα τοῦ χειρώτερου εἶδους. Τί ἔχουμε νὰ κάμουν ὅλ' αὐτὰ σὲ μιά βιομηχανικὴ ἐπιχείρηση ; Γιατὶ τότε ὁ Κλωναρίδης, ὁ Βασιλειάδης, ὁ Γζῶν καὶ τόσο ἄλλοι μεγαλοβιομηχανοὶ νὰ μὴν κάμουν τὸ ἴδιο ;

Ἐκεῖνοι ἂν τῷ κ. Βλάχου θὰ εἶχαν—μὰ τὸ ναί—περισσότερο δικαίωμα. Ἡ ξανθὴ καὶ ἀφρόδρση μπύρα τοῦ Κλωναρίδη, διώχνει κάθε μέρα τὴν κούραση καὶ τὴ σκέψη ἀπὸ χιλιάδες συμπολίτες μᾶς. Μὲ ἀστυνομικὴ πρόνοια τοὺς ἀπομακρύνει λίγο-λίγο ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῆς ρετσίνας καὶ τοῦ ρακιοῦ. Παραγεμίζει μὲ λίπος τὰ ξερὰ καὶ ἀποσκελεθρωμένα σώματά τους. Καὶ μπορεῖ μὲ τὸν καιρὸ —ποῖς ξέρει ;— νὰ μαλακώσῃ τὸ ρωμαϊκὸ φιλότιμο καὶ νὰ λείψουν ἔτσι τὰ αἷματα καὶ τὰ φονικά.

Τὸ ἴδιο καὶ τ' ἄλλα ἐργαστᾶσια. Δίνουν δουλειὰ τοὺς ἐργατικούς, μπουκᾶνουν τὰ πεινασμένα στόματα, ντύνουν τὴ γύμνια, διώχνουν τὴν ἀτιμία καὶ τὴ διαφθορὰ ἀπὸ τὴς φτωχικὲς οἰκογένειες. Πολλὲς φορὲς κάνουν καὶ κάτι περισσότερο. Μὲ τὰ ἔργα ποῦ στέλνουν στὸ ἐξωτερικὸ, τιμοῦν τὴν προκοπή καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ λαοῦ μᾶς. Καὶ ὅμως τὰ κακόμοιρα ποτὲ ὡς τώρα δὲν ἐφῶναξαν καὶ δὲν ἐζήτησαν δᾶφνες γιὰ τὸ καλὸ ποῦ κάνουν στὸ τόπο καὶ στὸ ἔθνος.

Ἡ συνάδερφος ὅμως δὲν εἶχε τὴν ἐξυπνάδα.

οὔτε ἐξυπνάδα οὔτε τουλάχιστον μετριοφροσύνη. Σήκωσε τὸν κόσμον στὸ ποδάρι, νὰ, ὅπως αὐτὴν τῆ στιγμὴ ὁ πρόστυχοςπραματευτῆς τὸ σοκάκι μου :— Δὲν ἀκοῦτε ! δὲ βλέπετε !.. Στραβοὶ εἰστε ! δὲν ἀγοράζετε !...» Ν' ἀκούσουμε καὶ νὰ ἴδουμε καὶ ν' ἀγοράσουμε, τί ; Τοὺς φαυλαρισμούς της, τὸν ψευτοπατριωτισμὸ, τὰ σκάνταλα καὶ τὰ φονικά ; Ἡ μὴ τάχα τὰ ἔθιμα τῶν ἀγρίων, τοὺς μύθους καὶ τὴς κουταμάρες ποῦ θὰ τυπῶναι, χωρὶς νὰ κοκκινίζει ἀπὸ ντροπή, τὸ ταχυπιεστήριό της ;

Ἔμετις θὰ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ τῆ συγχαροῦμε γιὰ τὸ ἀπόχτημά της. Θὰ τὸν ἀνακυρίταμε σωτήρα τὸν κολοσσὸ, ποῦ εἶδαμε τὴν εἰκόνα τοῦ στὴ πρώτη της σελίδα Πότε ὅμως ; Ἄν ἤξεραμε πῶς τύχαιρα θ' ἄλλαζε καὶ ὁ χαρακτήρας, ἡ συνείδηση καὶ ἡ σκέψη, δηλαδὴ τὸ κεφάλι ὅλων τῶν συνεργατῶν της. Αὐτὸ ὅμως εἶνε ὅπως διόλου ἀδύνατον καὶ τὸ ξέρουμε. Ἄς εἴμαστε τουλάχιστον βεβαίως πῶς τὸ ταχυπιεστήριον ἔχει τὸ χάρισμα ν' ἀλλάζῃ μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ τὰ στοιχεῖα, νὰ μεταμορφῶνῃ τ' ἄρθρα καὶ τὴς ἰδέες, ὥστε μαζὶ μὲ τὴν καταπληκτικὴ γοργάδα τοῦ νὰ μεταδίνῃ στοὺς ἀναγνώστες φρόνιμα καὶ ἀληθινὰ ἀναγνώσματα ! Ἄλλὰ οὔτε αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Δὲν ἔχει αἰσθησὴ οὔτε αὐτενέργεια, τὸ δυστυχισμένο ! Εἶνε κολοσσὸς ναί ! μὰ κολοσσὸς ἀψυχὸς καὶ ἄβουλος. Ἡ συνάδερφος ἀπόχτησε ἓναν Κουταλιανὸ ἀλλὰ Κουταλιανὸ δούλο στὰ θελήματά της καὶ σύντροφο στὴς παρανομίες της. Ἡ δύναμή του δὲν ἐνδιαφέρει καὶ δὲ συμφέρει παρὰ στὴν τσέπη τοῦ ἀφέντη του. Στους ἄλλους ἡμᾶς καὶ στὸ ἔθνος—ἀφοῦ κατάντησε συρμὸς νὰ λαβαίνῃ μέρος καὶ τὸ πολὺπαθὸ ἔθνος σὲ κάθε μᾶς ἐπιχείρηση — εἶνε ἀδιάφορη. Ἡ γιὰ νὰ μιλήσουμε ξάστερα, εἶνε ἐπίφοβη. Ἄλοῖμονο τ' ἔχει νὰ γίνῃ δταν χάρη λόγου, οἱ προστυχὲς τοῦ κ. Μιστριώτη καὶ ἡ διπρόσωπη σοφία τοῦ κ. Χατζιδάκη φιλόστοργα ἐγκολποθοῦν ἀπὸ τὸ νέο μηχανήμα ! Φαντάζομαι ἀπὸ τώρα τί δάκρυα καὶ πόσις συγκίνησις θὰ φέρουνε τὰ ἄρθρα καὶ πρὸ πάντων τὰ σεμνὰ χερσινήματα τοῦ κ. Βλάχου, δταν θὰ καταδεχθῆ νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ κανένα τοῦ ἀντίπαλο. Καὶ ἀκόμα συλλογίζομαι μ' ἔθνικη περηφάνεια πόσους ἱεροὺς παλμούς καὶ πόση ἀγανάχτηση θὰ χύσουνε στὸ Πανελλήνιο τὰ φλογερά ἄρθρα τοῦ διευθυντοῦ της, δταν θὰ πάρῃ στὴν προστασία τοῦ τὰ ἔθνικὰ δικάιά μας !

Νὰ τὸ λέμε καὶ νὰ μὴν ξεροκοκκινίζουμε. Ἡ εφημερίδα ποῦ μιλοῦμε καθὼς καὶ ὅλες οἱ ἄλλες, καταντήσανε ἀληθινοὶ Νάρκισσοι. Ἐρωτεύονται τὸν ἑαυτὸ τους καὶ αὐτολιβανίζονται νυχτόμερα. Ὑμνοῦνε καὶ δοξολογοῦνε τὴ φοβερὴ δύναμη τοῦ τύπου. Ἀλήθεια φοβερὴ ποῖς